

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET HRDALO protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 23272/07)

PRESUDA

STRASBOURG

27. rujna 2011.

Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Hrdalo protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

g. Anatoly Kovler, *predsjednik*,
gđa Nina Vajić,
g. Peer Lorenzen,
g. Khanlar Hajiyeu,
gđa Mirjana Lazarova Trajkovska,
gđa Julia Laffranque,
g. Linos-Alexandre Sicilianos, *suci*,

i g. Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost dana 6. rujna 2011. godine,
donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 23272/07) protiv Republike Hrvatske kojeg je dana 27. travnja 2007. godine hrvatski državljani g. Nikša Hrdalo ("podnositelj zahtjeva") podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija").

2. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. D. Orlić, odvjetnik iz Dubrovnika. Hrvatsku je Vladu ("Vlada") zastupala njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj zahtjeva je osobito naveo da su u upravnom postupku vezanom uz njegovu smjenu s dužnosti domaće vlasti povrijedile načelo jednakosti oružja, povrijedile njegovo pravo da ga se smatra nedužnim i naštetile njegovom ugledu.

4. Dana 9. veljače 2010. godine predsjednik Prvog odjela odlučio je obavijestiti Vladu o prigovorima koji se tiču navodne nepoštenosti upravnog postupka, presumpcije nevinosti i poštovanja privatnog života. Odlučeno je istovremeno odlučiti o dopuštenosti i osnovanosti zahtjeva (članak 29. stavak 1.).

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

5. Podnositelj zahtjeva je rođen 1958. godine i živi u Dubrovniku.

A. Okolnosti predmeta

6. Dana 27. studenog 2003. godine Vlada je imenovala podnositelja zahtjeva predstojnikom Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji. Ta je odluka stupila na snagu 1. siječnja 2004. godine.

1. Kazneni postupak protiv podnositelja zahtjeva

7. U međuvremenu je 30. lipnja 2002. godine podnositeljeva susjeda gđa I.Š.-H. podnijela protiv njega kaznenu prijavu policijskim vlastima u Dubrovniku. Navela da je dana 29. lipnja 2002. godine podnositelj zahtjeva srušio pregradni zid koji je njen suprug podigao između njihovih stražnjih dvorišta i razbio jedan od prozora njene kuće. U svojoj izjavi od 13. siječnja 2003. godine gđa I.Š.-H. dodala je da je tijekom izgređa od 29. lipnja 2002. godine podnositelj zahtjeva vikao neka ona i njena obitelj izađu van tako da ih može ubiti.

8. Dana 12. prosinca 2003. godine Općinsko državno odvjetništvo u Metkoviću uputilo je Općinskom sudu u Dubrovniku optužni prijedlog protiv podnositelja zahtjeva zbog kaznenog djela prijetnje u stjecaju s kaznenim djelom oštećenja tuđe stvari, te predložilo da nadležni sud izda kazneni nalog u skladu s člankom 446. Zakona o kaznenom postupku (vidi stavak 21. ove presude).

9. Dana 18. prosinca 2003. godine sudac pojedinac Općinskog suda u Dubrovniku izdao je kazneni nalog protiv podnositelja zahtjeva temeljem članka 446. Zakona o kaznenom postupku, te ga proglasio krivim za djela za koja je optužen i izrekao mu zatvorsku kaznu od dva mjeseca, uvjetno na dvije godine. Podnositelj zahtjeva nije bio obaviješten o tom postupku i nije u njemu sudjelovao. Nalog je dostavljen podnositelju zahtjeva dana 3. siječnja 2004. godine.

10. Dana 9. siječnja 2004. godine podnositelj zahtjeva je uputio prigovor protiv kaznenog naloga tvrdeći da nije počinio kaznena djela za koja je osuđen, i da mu nije bila dana prilika da se brani i predoči dokaze.

11. Dana 8. svibnja 2006. godine Općinski sud u Dubrovniku stavio je izvan snage svoj kazneni nalog od 18. prosinca 2003. godine, a optužba protiv podnositelja zahtjeva je odbijena temeljem članka 353. Zakona o kaznenom postupku, bez daljnjeg objašnjenja.

2. Upravni postupak nakon razrješenja podnositelja zahtjeva

12. U međuvremenu je dana 17. ožujka 2004. godine Vlada Republike Hrvatske podnositelja zahtjeva razriješila položaja predstojnika Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji s osnova što je proglašen krivim za kazneno djelo presudom Općinskog suda u Dubrovniku od 18. prosinca 2003. godine. Odluka glasi kako slijedi:

R J E Š E N J E

“Razrješuje se Nikša Hrdalo položaja predstojnika Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji.

Obrazloženje

Odredbom članka 52. stavka 3. Zakona o sustavu državne uprave utvrđeno je da predstojnika ureda državne uprave u jedinici područne (regionalne) samouprave imenuje i razrješava Vlada Republike Hrvatske, na prijedlog državnog tajnika Središnjeg državnog ureda za upravu na temelju prethodno provedenog javnog natječaja.

Rješenjem Vlade Republike Hrvatske ... od 27. studenoga 2003. godine Nikša Hrdalo je imenovan predstojnikom Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji.

Presudom Općinskog suda u Dubrovniku posl. broj K 386/03 od 18. prosinca 2003. godine, Nikša Hrdalo je proglašen krivim za kazneno djelo protiv slobode i prava čovjeka i građanina iz članka 129. stavka 2. Kaznenog zakona, kvalificirano kao prijetnja, u stjecaju s kaznenim djelom protiv imovine iz članka 222. stavka 1. Kaznenog zakona, kvalificirano kao oštećenje tuđe stvari. [Stoga mu je] izrečena ... kazna zatvora u trajanju od dva mjeseca i petnaest dana, uvjetno na dvije godine.

S obzirom na navedeno, državni tajnik Središnjeg državnog ureda za upravu ocijenio je da bi ostanak Nikše Hrdala na položaju predstojnika Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji mogao štetiti ugledu službe.

Sukladno navedenom, državni tajnik Središnjeg državnog ureda za upravu predložio je Vladi Republike Hrvatske razrješenje Nikše Hrdala položaja predstojnika Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji. Vlada Republike Hrvatske prihvatila je taj prijedlog.

Slijedom iznijetoga, riješeno je kao u izreci rješenja.”

Izreka rješenja objavljena je u Narodnim novinama Republike Hrvatske br. 36/2004 od 22. ožujka 2004. godine.

13. Dana 18. ožujka 2004. godine dnevne novine Slobodna Dalmacija, u izvještaju sa sjednice Vlade od 17. ožujka 2004. godine, izvijestile su o razrješenju podnositelja zahtjeva. Kratki članak pod naslovom "Razrješenja i imenovanja" u svom mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

“U Dubrovačko-neretvanskoj županiji Vlada je razriješila dosadašnjeg predstojnika Ureda državne uprave Nikšu Hrdala ... Nikša Hrdalo razriješen je zbog nepravomoćne presude kojom mu je izrečena ... kazna zatvora u trajanju od dva mjeseca i petnaest dana uvjetno na dvije godine zbog kaznenog djela protiv slobode čovjeka.”

14. Dana 31. ožujka 2004. godine iste su dnevne novine objavile članak pod naslovom "Smijenjen zbog nepostojeće presude?", u kojem su opisane okolnosti razrješenja podnositelja zahtjeva te mu je bila dana prilika da iznese svoje stajalište.

15. Dana 20. travnja 2004. godine podnositelj zahtjeva je podnio tužbu Upravnom sudu protiv Vlade Republike Hrvatske, pobijajući odluku o svom razrješenju.

16. Dana 24. lipnja 2004. godine Vlada Republike Hrvatske dostavila je svoj odgovor na tužbu podnositelja zahtjeva. Odgovor nije proslijeđen podnositelju zahtjeva. Mjerodavni dio odgovora Vlade RH glasi kako slijedi:

“...Pri donošenju rješenja protiv kojeg se vodi ovaj upravni spor nije bilo povreda zakona. Rješenje o razrješenju Nikše Hrdala dužnosti predstojnika Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji doneseno je u skladu s odredbom članka 52. stavka 3. Zakona o sustavu državne uprave. ...

Nije sporno da je presudom Općinskog suda u Dubrovniku, posl. broj K 386/03 od 18. prosinca 2003. godine Nikša Hrdalo proglašen krivim za kazneno djelo protiv slobode i prava čovjeka i građanina – prijetnja – djelo opisano i kažnjivo po članku 129. stavku 2. Kaznenog zakona, u stjecaju s kaznenim djelom protiv imovine – oštećenje tuđe stvari – djelo opisano i kažnjivo po članku 222. stavku 1. Kaznenog zakona, pa mu je izrečena ... kazna zatvora u trajanju od dva mjeseca i petnaest dana... uvjetna osuda... na dvije godine.

Tužitelj iznosi da se u konkretnom slučaju radi o kaznenom nalogu sukladno članku [446] Zakona o kaznenom postupku, na koji je u zakonskom roku izjavio prigovor, pa stoga ne postoji pravomoćna presuda [protiv njega] koja bi predstavljala zapreku za državnu službu propisanu člankom 8. Zakona o državnim službenicima i namještenicima.

Pri tome tužitelj zanemaruje činjenicu da nije razriješen sa dužnosti zbog postojanja zapreka za državnu službu iz članka 8. Zakona o državnim službenicima i namještenicima. Saznanje da je u vrijeme prijama u državnu službu, odnosno u vrijeme imenovanja na položaj predstojnika Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji, postojala zapreka iz članka 8. stavka 1. Zakona o državnim službenicima i namještenicima, imala bi za posljedicu prestanak državne službe po sili zakona, sukladno odredbi članka 118. ... Zakona o državnim službenicima i namještenicima. Međutim, u konkretnom slučaju ne radi se o tim okolnostima i prestanku državne službe. Ovdje [se radi] o razrješenju tužitelja položaja predstojnika ureda državne uprave u županiji ..., pri čemu se u osporenom rješenju ne poziva na zapreke za državnu službu, nego na okolnosti tužitelja, za koje je ocijenjeno da mogu ... štetiti ugledu ureda državne uprave odnosno državne službe u cijelosti. Vođenje kaznenog postupka protiv predstojnika ureda državne uprave može imati negativan utjecaj u javnosti i kod građana izazvati sumnju u savjesnost i zakonitost postupanja zaposlenih u uredu državne uprave kojim takva osoba upravlja.

Tužitelj osporava da bi Vlada Republike Hrvatske imala pravo razriješiti predstojnika [ureda državne uprave] po slobodnoj ocjeni ...

Nasuprot tužitelju, držimo da bi Vlada Republike Hrvatske imala pravo razriješiti predstojnika ureda državne uprave po slobodnoj ocjeni, jer to nesumnjivo proizlazi iz članka 52. Zakona o sustavu državne uprave...

Obzirom da je osporeno rješenje doneseno u postupku i na način propisan u Zakonu, i da ne postoje razlozi za poništenje niti proglašenje ništavim [toga rješenja] predlažemo da Upravni sud odbije tužbu kao neosnovanu..”

17. Dana 15. rujna 2004. godine Upravni sud je odbio tužbu podnositelja zahtjeva utvrdivši da se pobijana odluka od 17. ožujka 2004. godine temeljila na članku 30. stavku 4. Zakona o Vladi Republika Hrvatske (vidi stavak 23 ove presude) i članku 52. stavku 3. Zakona o sustavu državne uprave (vidi stavak 22 ove presude). Mjerodavni dio presude Upravnog suda glasi kako slijedi:

"... navedeni propisi na nesumnjiv način pokazuju da Vlada Republike Hrvatske ... ima ovlaštenje razrješenja predstojnika ureda državne uprave ... po slobodnoj ocjeni...

... u obrazloženju rješenja, tuženo tijelo [tj. hrvatska Vlada] ... ukazuje na razlog (okolnosti) kojom se rukovalo pri donošenju odluke. naime, državni tajnik Središnjeg državnog ureda za upravu s obzirom na pritužbe na rad tužitelja, te činjenicu da se pred Općinskim sudom u Dubrovniku protiv njega vodi kazneni postupak ... zbog kaznenog djela protiv slobode i prava čovjeka i građanina (kazneno djelo prijetnje iz članka 129. stavka 2. Kaznenog zakona), u stjecaju sa kaznenim djelom protiv imovine (kazneno djelo oštećenja tuđe stvari iz članka 222. stavka 1. Kaznenog zakon) prijedlogom ... od 15. ožujka 2004. godine ocijenio da tužitelja treba razriješiti dužnosti predstojnika jer bi njegov ostanak na toj dužnosti mogao štetiti ugledu službe. Takav je prijedlog tuženo tijelo i prihvatilo, te na sjednici održanoj dana 17. ožujka 2004. godine donijelo odluku o njegovu razrješenju. Suprotno navodima tužitelja, time [tuženo tijelo] nije razmatralo ... nužnost prestanka državne službe sukladno članku 118. Zakona o državnim službenicima i namještenicima, u kojem slučaju bi trebalo imati u vidu činjenicu je li državni službenik pravomoćno osuđen za kazneno djelo protiv slobode i prava čovjeka i građanina. Međutim, vođenje kaznenog postupka zbog takvog kaznenog djela, pa i donošenje nepravomoćne presude, s obzirom na položaj predstojnika ureda državne uprave može štetiti ugledu ureda kojim takva osoba upravlja, odnosno državne službe u cijelosti. Naime, ponašanje tužitelja koje ima za posljedicu vođenje kaznenog postupka negativnim odjekom u javnosti šteti njegovom osobnom ugledu, ali kod građana može izazvati i sumnju u savjesno i zakonito postupanje ureda državne uprave kojim upravlja.”

18. Dana 15. siječnja 2005. godine podnositelj zahtjeva je podnio ustavnu tužbu protiv presude Upravnog suda, navodeći, *inter alia*, povrede svojih ustavnih prava na pošteno suđenje, presumpciju nevinosti i poštovanje njegovog dostojanstva, ugleda i časti. Tvrdio je da je bio razriješen dužnosti na temelju nepravomoćne osuđujuće odluke donesene u kaznenom postupku za koji nije znao i u kojemu nije imao priliku sudjelovati.

19. Dana 12. listopada 2006. godine Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva i dostavio mu svoju odluku dana 29. studenog 2006. godine. Mjerodavni dio te odluke glasi kako slijedi:

“ Nadalje, podnositelj ističe povredu odredbe članka 28. Ustava, prema kojoj je svatko nedužan i nitko ga ne može smatrati krivim za kazneno djelo dok mu se pravomoćnom sudskom presudom ne utvrdi krivnja.

U postupku u kojem je donesena osporena presuda, nije se raspravljalo o podnositeljevoj krivnji, već o zakonitosti upravnog akta ...

Stoga Ustavni sud utvrđuje da osporenom presudom podnositelju nije povrijeđeno jamstvo iz članka 28. Ustava

...

Podnositelj ističe i povredu odredbe članka 35. Ustava, koja svakome jamči štovanje i pravnu zaštitu njegova osobnog i obiteljskog života, dostojanstva ugleda i časti.

Ustavni sud utvrđuje da osporenom presudom podnositelju nije povrijeđeno jamstvo iz odredbe članka 35. Ustava, jer su i ta presuda i prethodno rješenje doneseni u pravilno provedenom postupku i osnovana su na mjerodavnim propisima.”

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

A. Ustav

20. Mjerodavni dio Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" br. 56/1990, 135/1997, 8/1998 (pročišćeni tekst), 113/2000, 124/2000 (pročišćeni tekst), 28/2001, 41/2001 (pročišćeni tekst), 55/2001 (ispravak) i 76/2010) glasi kako slijedi:

Članak 28.

"Svatko je nedužan i nitko ga ne može smatrati krivim za kazneno djelo dok mu se pravomoćnom sudskom presudom ne utvrdi krivnja."

Članak 35.

Svakom se jamči štovanje i pravna zaštita njegova osobnog i obiteljskog života, dostojanstva, ugleda i časti.

(b) Zakon o kaznenom postupku

21. Mjerodavni dio Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" br. 110/1997, 27/1998 (ispravak), 58/1999, 112/1999, 58/2002, 143/2002 (ispravak), 62/2003 (pročišćeni tekst) i 115/2006), koji je bio na snazi od 1. siječnja 1998. do 1. siječnja 2009. godine propisivao je kako slijedi:

Članak 353.

Presudu kojom se optužba odbija sud će izreći:

- 1) ako za suđenje nije stvarno nadležan,
- 2) ako je postupak vođen bez zahtjeva ovlaštenog tužitelja,
- 3) ako je tužitelj tijekom glavne rasprave odustao od optužbe,
- 4) ako nije bilo potrebnog prijedloga za progon ili odobrenja za progon ili ako je ovlaštena osoba, odnosno državno tijelo odustalo od prijedloga, odnosno odobrenja,
- 5) ako je optuženik za isto djelo već pravomoćno osuđen, oslobođen optužbe ili je postupak protiv njega rješenjem pravomoćno obustavljen, a ne radi se o rješenju o obustavi postupka...
- 6) ako je optuženik oprostom, odnosno pomilovanjem oslobođen kaznenog progona ili se kazneni progon ne može poduzeti zbog zastare, ili ako postoje druge okolnosti koje isključuju kazneni progon."

Članak 446.

Za kaznena djela u nadležnosti suca pojedinca, a za koja je državni odvjetnik saznao na temelju vjerodostojnog sadržaja kaznene prijave, može državni odvjetnik u optužnom prijedlogu zatražiti da sud izda kazneni nalog u kojem će optuženiku izreći određenu kaznu ili mjeru bez provođenja glavne rasprave.

..."

C. Zakon o sustavu državne uprave

22. Mjerodavna odredba Zakona o sustavu državne uprave ("Narodne novine" br. 75/1993, 48/1999, 15/2000, 59/2001, 190/2003 (pročišćeni tekst), 199/2003 i 79/2007), kako je bila na snazi u mjerodavno vrijeme glasi kako slijedi:

Članak 52. stavak 3.

"Predstojnika područnog ureda državne uprave imenuje i razrješava Vlada na prijedlog državnog tajnika nadležnog za poslove opće uprave na temelju prethodno provedenog javnog natječaja."

F. Zakon o Vladi Republike Hrvatske

23. Mjerodavni dio Zakona o Vladi Republike Hrvatske ("Narodne novine" br. 101/1998, 15/2000, 117/2001, 199/2003 i 77/2009 – "Zakon o VRH"), koji je stupio na snagu dana 5. kolovoza 1998. glasi kako slijedi:

Članak 30.,stavak 4.

(4) Rješenjem se odlučuje o imenovanjima i razrješenjima te o drugim pojedinačnim stvarima iz djelokruga Vlade.“

E. Zakon o državnim službenicima i namještenicima

24. *Zakon o državnim službenicima i namještenicima* ("Narodne novine", br. 27/2001) bio je na snazi od 30. ožujka 2001. do 1. siječnja 2006. godine.

25. U članku 8. stavku 1. navedene su zapreke za prijam u državnu službu te je propisano da takva zapreka postoji u odnosu na osobu koja je pravomoćno osuđena za, *inter alia*, kazneno djelo protiv prava i sloboda čovjeka i građanina, ili za kazneno djelo protiv imovine.

26. Člankom 118. je propisano da službeniku prestaje državna služba po sili zakona, *inter alia*, kad presuda kojom je osuđen za kazneno djelo iz članka 8. stavka 1. toga Zakona postane pravomoćna, ili kad se sazna da je u vrijeme prijama u državnu službu postojala zapreka navedena u tom članku.

F. Zakon o upravnim sporovima

27. Člancima 52.-59. Zakona o upravnim sporovima, ("Službeni list Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije" br. 4/1977 i "Narodne novine" Republike Hrvatske br. 53/1991, 9/1992 i 77/1992) predviđen je pravni lijek ponavljanja postupka pred Upravnim sudom, te one uređuju postupak po zahtjevu za ponavljanje postupka. Osobito, članak 52. glasi kako slijedi:

"Postupakponovit će se na prijedlog stranke:

1) ako stranka sazna za nove činjenice ili nađe ili stekne mogućnost da upotrijebi nove dokaze na temelju kojih bi spor bio povoljnije riješen za nju da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrijebljeni u prijašnjem sudskom postupku;

...

3) ako je odluka utemeljena na presudi donesenoj u krivičnoj ili građanskoj stvari, a ta je presuda kasnije ukinuta drugom pravomoćnom sudskom odlukom;

...

Zbog okolnosti iz toč. 1. i 5. stavka 1. ovog članka ponavljanje će se dopustiti samo ako stranka bez svoje krivnje nije bila u stanju da te okolnosti iznese u prijašnjem postupku.

28. Člankom 60. je propisano da ako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži posebne odredbe o postupku pred Upravnim sudom (tj. u upravnim sporovima) na odgovarajući će se način primjenjivati odredbe Zakona o parničnom postupku.

(b) Zakon o parničnom postupku

29. Mjerodavni dio Zakona o parničnom postupku ("Službeni list SFRJ" br. 4/1977, 36/1977 (ispravak), 36/1980, 69/1982, 59/1984, 74/1987, 57/1989, 20/1990, 27/1990 i 35/1991, i "Narodne novine" Republike Hrvatske br. 53/1991, 91/1992, 58/1993, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 84/2008 i 123/2008), propisivao je kako slijedi:

5.a. Ponavljanje postupka u povodu konačne presude Europskog suda za ljudska prava u Strasbourg u povredi temeljnog ljudskog prava ili slobode

Članak 428.a

"(1) Kad Europski sud za ljudska prava utvrdi povredu kojeg ljudskog prava ili temeljne slobode zajamčene Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i dodatnih Protokola uz tu Konvenciju koje je Republika Hrvatska ratificirala, stranka može, u roku od trideset dana od konačnosti presude Europskog suda za ljudska prava, podnijeti zahtjev sudu u Republici Hrvatskoj koji je sudio u prvom stupnju u postupku u kojemu je donesena odluka kojom je povrijeđeno ljudsko pravo ili temeljna sloboda, za izmjenu odluke kojom je to pravo ili temeljna sloboda povrijeđeno.

(2) Postupak iz stavka 1. ovoga članka provodi se uz odgovarajuću primjenu odredaba o ponavljanju postupka.

(3) U ponovljenom postupku sudovi su dužni poštivati pravna stajališta izražena u konačnoj presudi Europskog suda za ljudska prava kojom je utvrđena povreda temeljnog ljudskog prava ili slobode.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

30. Podnositelj zahtjeva prigovara da je navedeni upravni postupak koji se tiče njegovog razrješenja s položaja bio nepošten. Osobito prigovara da mu nikad nije dostavljen odgovor Vlade Republike Hrvatske od 24. lipnja 2004. godine na njegovu upravnu tužbu od 20. travnja 2004. godine i da stoga nije imao priliku na nju se očitovati. Pozvao se na članak 6. stavak 1. Konvencije čiji mjerodavni dio glasi kako slijedi:

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo da ... sud pravično... ispita njegov slučaj."

31. Vlada osporava tu tvrdnju.

A. Dopuštenost

Sud primjećuje da ovaj zahtjev nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. a) Konvencije. Nadalje primjećuje i da on nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba utvrditi da je dopušten.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

32. Vlada tvrdi da je postupak bio pošten. Podnositelju zahtjeva je osiguran pristup sudu budući da je njegov predmet ispitaio i Upravni sud i Ustavni sud, a oba su ova suda neovisni i nepristrani sudovi ustanovljeni zakonom. Upravni sud je proveo postupak u razumnom roku i u skladu s mjerodavnim postupovnim pravom. Sud je razmotrio sve tvrdnje koje su iznijeli i podnositelj zahtjeva i Vlada Republika Hrvatske, te je donio obrazloženu presudu sukladno važećim propisima. Vlada osobito tvrdi da je u predmetu podnositelja zahtjeva bilo poštovano i načelo jednakosti oružja, i da je on imao priliku iznijeti svoje tvrdnje Upravnom sudu pod istim uvjetima kao i protivna stranka.

33. Podnositelj zahtjeva je ostao kod svog stava da nije imao priliku odgovoriti na tvrdnje koje je Vlada Republika Hrvatske iznijela u svom odgovoru na njegovu tužbu Upravnom sudu, budući da mu taj odgovor nije nikada bio dostavljen.

2. Ocjena Suda

34. Sud ponavlja da načelo jednakosti oružja, koje je jedno od elemenata šireg pojma poštenog suđenja, traži da svaka stranka mora dobiti razumnu priliku izložiti svoje argumente pod uvjetima koji ju ne stavljaju u bitno nepovoljniji položaj u odnosu na njenog protivnika (vidi između mnogo drugih izvora, predmete *Dombo Beheer B.V. protiv Nizozemske*, 27. listopada 1993., stavak 33., Serija A br. 274 i *Ankerl protiv Švicarske* 23. listopada 1996., stavak 38., *Reports of Judgments and Decisions 1996V*). Svakoj se stranci mora dati prilika da se upozna i da iznese primjedbe na očitovanja koje je druga stranka dostavila u spis ili na dokaze koje je predložila (vidi, na primjer, predmete *Ruiz-Mateos protiv Španjolske*, 23. lipnja 1993., stavak 63., Serija A br. 262 i *Wynen protiv Belgije*, br. 32576/96, stavak 32., ECHR 2002-VIII).

35. Vraćajući se na ovaj predmet Sud prvo bilježi da je dana 24. lipnja 2004. godine Vlada Republike Hrvatske, kao protivna stranka (tuženik) u upravnom postupku o kojemu je riječ, dostavila odgovor na tužbu podnositelja zahtjeva pred Upravnim sudom od 20. travnja 2004. godine, u kojem je tražila da se tužba odbaci (vidi stavak 16 ove presude). Nije sporno da ovaj odgovor nije proslijeđen podnositelju zahtjeva, i da on nije imao priliku očitovati se na njega.

36. Odgovor Vlade Republika Hrvatske sadržavao je obrazloženo mišljenje o osnovanosti tužbe podnositelja zahtjeva. Sud je opetovano presuđivao da je u takvoj situaciji učinak koji očitovanje stvarno ima na presudu neznatan (vidi predmet *Steck-Risch i drugi protiv Liechtensteina*, br. 63151/00, stavak 57., 19. svibnja 2005.) jer je na strankama u sporu da procjene zahtjeva li neki dokument njihovo očitovanje (vidi predmet *Ziegler protiv Švicarske*, br. 33499/96, stavak 38., 21. veljače 2002.). Ono o čemu se ovdje osobito radi je povjerenje parničnih stranaka u rad pravosuđa, koje se temelji, *inter alia*, na znanju da su imale priliku iznijeti svoje stavove o svakom dokumentu u spisu (vidi, na primjer, naprijed citirani predmet *Ziegler*).

37. Štoviše, Vlada Republike Hrvatske nije se u svom odgovoru ograničila na ponavljanje razloga danih u odluci koju je podnositelj zahtjeva pobijao svojom tužbom. Ona je, dapače, dostavila nove tvrdnje u prilog svojoj odluci, kao odgovor na tvrdnje koje je iznio podnositelj zahtjeva u svojoj tužbi. Na primjer, Vlada Republike Hrvatske tvrdi da je imala pravo razriješiti podnositelja zahtjeva položaja prema svom nahođenju, te da su pri tome imali pravo pozvati se na nepravomoćnu presudu kojom je bio osuđen za kazneno djelo, budući da se predmet nije ticao prestanka njegovog zaposlenja u državnoj službi, nego njegovog razrješenja položaja (vidi stavak 16. ove presude). Upravni sud se pozvao na ove dvije (nove) tvrdnje koje je iznijela Vlada Republike Hrvatske u svom odgovoru, te ih je čak i ugradio u svoju presudu od 15. rujna 2004. godine kojom je odbio tužbu podnositelja zahtjeva (vidi stavak 17. ove presude). Stoga je tim više bilo

potrebno dati podnositelju zahtjeva priliku da na njih da svoje primjedbe ako je to želio učiniti.

38. Slijedi da je u ovome predmetu poštovanje prava na pošteno suđenje, zajamčeno člankom 6., stavkom 1. Konvencije, tražilo da se podnositelju zahtjeva da prilika da se upozna s odgovorom koji je dostavila protivna stranka, i to Vlada Republike Hrvatske, i da na njega da primjedbe (vidi naprijed citirani predmet *Steck-Risch i drugi*, stavak 58.). Međutim podnositelju zahtjeva nije pružena ova prilika. Ovaj nedostatak nije ispravljen činjenicom da je podnositelj zahtjeva mogao prigovoriti i da je prigovorio Ustavnom sudu, budući da ovaj ne provodi potpuno preispitivanje predmeta (vidi naprijed citirani predmet *Steck-Risch i drugi*, stavak 56.).

39. Sud je često utvrđivao povrede članka 6., stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima su se postavljala pitanja slična onima kao u ovome predmetu (vidi naprijed citirani predmet *Ziegler*, stavci 33.-40; naprijed citirani predmet *Steck-Risch i drugi*, stavci 51.-59.; *Bartenbach protiv Austrije*, br. 39120/03, stavci 32.-34., 20. ožujka 2008. i *Schaller-Bossert protiv Švicarske*, br. 41718/05, stavci 39.-43., 28. listopada 2010.). Pregledavši sve materijale koji su mu dostavljeni, Sud smatra da Vlada nije iznijela niti jednu činjenicu ili tvrdnju koja bi ga mogla uvjeriti da dođe do drugačijeg zaključka u ovome predmetu.

40. Stoga je u ovome predmetu došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije zbog povrede načela jednakosti oružja.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 2. KONVENCIJE

41. Podnositelj zahtjeva nadalje prigovara da su domaće vlasti, pozivajući se u naprijed navedenom upravnom postupku na kazneni postupak koji se vodio protiv njega i na nepravomoćnu osuđujuću presudu od 18. prosinca 2003. godine kao osnovu za razrješenje, povrijedile njegovo pravo da ga se smatra nevinim. Pozvao se na članak 6. stavak 2. Konvencije koji glasi kako slijedi:

"2. Svatko optužen za kazneno djelo smatrat će se nevinim sve dok mu se ne dokaže krivnja u skladu sa zakonom. "

42. Vlada osporava dopuštenost ovoga prigovora s dvije osnove. Tvrdi da podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva i da je u svakom slučaju zahtjev očigledno neosnovan.

1. Neiscrpljivanje domaćih pravnih sredstava

(a) Tvrdnje stranaka

43. Vlada tvrdi da je podnositelj zahtjeva, nakon što je Općinski sud u Dubrovniku dana 8. svibnja 2006. godine stavio izvan snage kazneni nalog

od 18. prosinca 2003. godine i odbio optužbu protiv podnositelja zahtjeva, mogao podnijeti zahtjev za ponavljanje postupka pred Upravnim sudom, pozivajući se na članak 52. Zakona o upravnim sporovima.

44. Podnositelj zahtjeva je odgovorio da je zahtjev za ponavljanje postupka izvanredni pravni lijek koji on nije bio obvezan iscrpiti.

(b) Ocjena Suda

45. Sud ponavlja da prema njegovoj ustaljenoj sudskoj praksi, zahtjev za ponavljanje postupka u pravilu ne predstavlja djelotvorno pravno sredstvo u smislu članka 35. stavka 1. Konvencije (vidi predmet *Riedl-Riedenstein i drugi protiv Njemačke* (dec.), br. 48662/99, 22. siječnja 2002.; *Babinsky protiv Slovačke* (dec.) br. 35833/97, 11. siječnja 2000.; i *Uskela protiv švedske*, br. 10537/83, Odluka Komisije od 10. listopada 1985. Decisions and Reports (DR) 44, str. 98). Iako postoje iznimke od toga pravila (vidi, na primjer, predmete *Kiiskinen and Kovalainen protiv Finske* (dec.), br. 26323/95, 1. lipnja 1999.; *Nikula protiv Finske* (dec.), br. 31611/96, 30. studeni 2000., te *K.S. i K.S. AG protiv Švicarske*, br. 19117/91, odluka Komisije od 12. siječnja 1994.), Sud ne nalazi potrebnim ispitati jesu li u ovome predmetu postojale neke posebne okolnosti koje bi opravdale odstupanje od općeg pravila. Za Sud je dovoljno to što bilježi da je Upravni sud u svojoj presudi od 15. rujna 2004. godine presudio da su samo pokretanje kaznenog postupka i postojanje nepravomoćne presude protiv podnositelja zahtjeva bili dovoljni da opravdaju njegovo razrješenje. Slijedom navedenog, Sud ne vidi kako bi činjenica da je Općinski sud u Dubrovniku dana 8. svibnja 2006. godine stavio izvan snage svoj kazneni nalog od 18. prosinca 2003. godine i odbio optužbu protiv podnositelja zahtjeva dovela do drugačijeg ishoda postupka pred Upravnim sudom.

46. Slijedi da prigovor Vlade o neiscrpljivanju domaćih pravnih sredstava treba odbiti.

2. Je li prigovor očigledno neosnovan

(a) Tvrdnje stranaka

(i) Vlada

47. Vlada tvrdi da se u postupku o kojemu je riječ nije radilo o odlučivanju o optužbi za kazneno djelo protiv podnositelja zahtjeva, nego se on ticao preispitivanja zakonitosti odluke Vlade Republike Hrvatske od 17. ožujka 2004. godine. U tom postupku se radilo o razrješenju položaja podnositelja zahtjeva temeljem diskrecijskog prava Vlade Republike Hrvatske da imenuje i razrješuje državne dužnosnike, a ne prestanak njegovog zaposlenja u državnoj službi zbog počinjenja kaznenog djela. Nakon što je razriješen položaja predstojnika Ureda državne uprave u

Dubrovačko-neretvanskoj županiji podnositelj zahtjeva je ostao u državnoj službi i premješten je na drugo radno mjesto. Stoga pravo podnositelja zahtjeva da ga se smatra nevinim nije bilo dovedeno u pitanje tim postupkom.

48. Vlada je istaknula da je podnositelj zahtjeva tijekom postupka pred domaćim vlastima, kao i tijekom postupka pred Sudom, pogrešno govorio o svom razrješenju kao posljedici počinjenja kaznenog djela i pozivao se na članak 118., u vezi s člankom 8., stavkom 1. Zakona o državnim službenicima i namještenicima (vidi stavke 25. i 26. ove presude). Kao što je naprijed već objašnjeno (vidi prethodni stavak), Vlada je naglasila da se u predmetu podnositelja zahtjeva nije radilo o prestanku njegove karijere u državnoj službi zbog počinjenja kaznenog djela. Da je to bilo tako, presumpcija nevinosti podnositelja zahtjeva bila bi presudni čimbenik u odluci da ga se razriješi. Nadalje, da su ga domaće vlasti smatrale krivim za kazneno djelo on ne bi bio mogao ostati u državnoj službi, da ne govorimo da ne bi mogao biti premješten na drugo radno mjesto, jer bi mu državna služba prestala po sili zakona. Umjesto toga, podnositelj zahtjeva je premješten sa mjesta predstojnika Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji na temelju članka 52., stavka 3. Zakona o sustavu državne uprave jer je Vlada Republike Hrvatske, u okviru svojeg diskrecijskog prava, ocijenila da su i samo pokretanje kaznenog postupka protiv njega i donošenje nepravomoćne presude od 18. prosinca 2003. godine predstavljali okolnosti koje bi mogle naštetiti ugledu državne službe bacajući dvojbu na savjestan i zakonit rad Ureda državne uprave koji je vodio.

(ii) Podnositelj zahtjeva

49. Podnositelj zahtjeva je priznao da domaće vlasti nisu nikada izričito izjavile da je on počinio kazneno djelo. Međutim, one su opetovano spominjale da je samo pokretanje kaznenog postupka protiv njega i donošenje nepravomoćne presude od 18. prosinca 2003. godine bilo dovoljno da opravda njegovo razrješenje. Za podnositelja zahtjeva takvo je obrazloženje bilo dovoljno da povrijedi presumpciju o njegovoj nevinosti.

(b) Ocjena Suda

50. Sud ponavlja da će presumpcija nevinosti biti povrijeđena ako sudska odluka ili izjava javnog dužnosnika koja se tiče osobe optužene za kazneno djelo odražava mišljenje da je on kriv prije nego što mu je krivnja dokazana u skladu sa zakonom. Dostaje, čak i ako nema formalnog utvrđenja, da postoji makar obrazloženje koje navodi na zaključak da sud ili dužnosnik smatraju da je okrivljenik kriv (vidi, na primjer, predmet *Böhmer protiv Njemačke*, br. 37568/97, stavak 54., 3. listopada 2002.). Treba bitno razlikovati izjavu da je netko tek osumnjičen za počinjenje kaznenog djela i jasnu izjavu, dok nema pravomoćne osude, da je pojedinac počinio kazneno

djelo o kojemu je riječ (vidi, na primjer, *Peša protiv Hrvatske*, br. 40523/08, stavak 141., 8. travnja 2010.).

51. Sud primjećuje na početku da je dana 12. prosinca 2003. godine pokrenut kazneni postupak protiv podnositelja zahtjeva zbog prijetnji i oštećenja tuđe stvari, te da je dana 18. prosinca 2003. godine Općinski sud u Dubrovniku izdao kazneni nalog kojim je utvrdio da je podnositelj zahtjeva kriv za djela za koja je optužen te mu izrekao uvjetnu kaznu zatvora (vidi stavke 8. i 9. ove presude). Nadalje primjećuje da je isti sud dana 8. svibnja 2006. godine stavio izvan snage svoj kazneni nalog, odbio optužbe protiv podnositelja zahtjeva i obustavio kazneni postupak protiv njega (vidi stavak 11. ove presude). Dakle, u svrhu članka 6., podnositelj zahtjeva je bio optužen za kazneno djelo, što zahtjeva primjenu te odredbe u odnosu na taj kazneni postupak.

52. Sud nadalje ponavlja da doseg članka 6., stavka 2. nije ograničen na kazneni postupak koji je u tijeku, nego se može protegnuti i na sudske odluke donesene nakon obustave takvog postupka ili nakon oslobađajuće odluke, ukoliko su pitanja koja se postavljaju u tim odlukama povezana s kaznenim postupkom, u kojemu je podnositelj "optužen", i njegova su posljedica (vidi predmet *Mouillet protiv Francuske* (br. 2) (dec.), br. 27521/04, ECHR 2007-X i u njima citirane predmete). Tako se doseg članka 6. stavka 2. proteže na razne upravne postupke koji se vode istovremeno s kaznenim postupkom protiv podnositelja zahtjeva ili nakon završetka kaznenog postupka koji je okončan bez odluke kojom bi okrivljenik bio proglašen krivim, u mjeri u kojoj postoje takve veze između kaznenog postupka i usporednog upravnog postupka koje opravdavaju proširenje dosega primjene članka 6., stavka 2. tako da obuhvati i ovaj drugi (vidi predmete *Vassilios Stavropoulos protiv Grčke*, br. 35522/04, 27. rujna 2007; *Paraponiaris protiv Grčke*, br. 42132/06, 25. rujna 2008. i *Çelik (Bozkurt) protiv Turske*, br. 34388/05, 12. travnja 2011.).

53. Sud smatra da je u ovome predmetu pozivanje domaćih vlasti u naprijed navedenom upravnom postupku na kazneni postupak protiv podnositelja zahtjeva koji je bio u tijeku i na nepravomoćnu osuđujuću odluku protiv njega kao na razloge njegovog razrješenja stvorilo "vezu" između kaznenog i upravnog postupka koja opravdava proširenje dosega primjene članka 6., stavka 2. tako da obuhvati i ovaj drugi (vidi, *mutatis mutandis*, naprijed citirani predmet *Çelik (Bozkurt)*, stavak 34.).

54. Daljnje pitanje o kojemu treba odlučiti u ovome predmetu je jesu li u naprijed navedenom upravnom postupku domaće vlasti, svojim ponašanjem, obrazloženjem svojih odluka ili izričajem koji su koristile u svojim obrazloženjima, dovele u sumnju nevinost podnositelja zahtjeva i tako narušile načelo presumpcije nevinosti, kako je ono zajamčeno člankom 6., stavkom 2. Konvencije (vidi naprijed citirani predmet *Vassilios Stavropoulos*, stavak 37.). Sud ponavlja da je jedna od svrha članka 6., stavka 2. zaštititi ugled oslobođene osobe od izjava ili čina koji slijede

nakon oslobađajuće odluke za koje bi se činilo da ju narušavaju (vidi predmete *Taliadorou and Stylianou protiv Cipra*, br. 39627/05 i 39631/05, stavak 26., 16. listopada 2008.).

55. S tim u vezi Sud bilježi da su i Vlada Republike Hrvatske i Upravni sud opravdali razrješenje podnositelja zahtjeva tvrdeći da i samo pokretanje kaznenog postupka i postojanje nepravomoćne osuđujuće odluke za kazneno djelo moglo doživjeti negativno u očima javnosti i tako naštetiti ugledu državne službe općenito (vidi stavke 12., 16. i 17. ove presude). Sud smatra da nema ničega u izričaju koji je upotrijebljen što bi dovelo u pitanje njegovu nevinost. Niti u rješenju od 17. ožujka 2004. godine niti u presudi od 15. rujna 2004. godine se ne tvrdi niti se podrazumijeva da je podnositelj zahtjeva kazneno odgovoran za djela za koja je bio optužen u naprijed navedenom kaznenom postupku. Stoga, s obzirom da nema nikakve izričite ili neizravne naznake koja bi mogla dovesti u pitanje nevinost podnositelja zahtjeva, u odlukama domaćih vlasti u ovome predmetu nema ničega što bi navodilo na zaključak da odražavaju mišljenje da je podnositelj zahtjeva kriv za ta djela ili za bilo koje drugo kazneno djelo.

56. Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. (a) Konvencije kao očigledno neosnovan, te da ga stoga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

III. OSTALE NAVODNE POVREDE ČLANKA 6. KONVENCIJE

57. Podnositelj zahtjeva također prigovara, bez daljnjeg potkrepljenja tih prigovora, povredi svojih prava iz članka 6., stavka 3.(a) i (b) Konvencije, koji glase kako slijedi:

“3. Svatko optužen za kazneno djelo ima najmanje sljedeća prava:

a) da u najkraćem roku bude obaviješten, potanko i na jeziku koji razumije, o prirodi i razlozima optužbe koja se podiže protiv njega;

(b) da ima odgovarajuće vrijeme i mogućnost za pripremu svoje obrane

...”

58. Sud bilježi da je naprijed navedeni kazneni postupak završen u korist podnositelja zahtjeva kad je dana 8. svibnja 2006. godine Općinski sud u Dubrovniku stavio izvan snage kazneni nalog od 18. prosinca 2003. godine i odbio optužbe protiv njega (vidi stavak 11. ove presude). U takvim okolnostima podnositelj zahtjeva ne može tvrditi da je žrtva povreda članka 6., stavka 3. Konvencije u odnosu na taj postupak (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Doubtfire protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (dec.), br. 31825/96, 23. travnja 2002.). Slijedi da su ovi prigovori, u mjeri u kojoj se tiču naprijed navedenog kaznenog postupka, nedopušteni i da ih treba odbaciti temeljem članka 35., stavaka 3. (a) i 4. Konvencije.

59. Sud nadalje bilježi da naprijed navedeni upravni postupak nije bio kazneni postupak po svojoj naravi i da stoga članak 6., stavak 3. nije primjenjiv. Slijedi da su, u mjeri u kojoj se ovi prigovori tiču naprijed navedenog upravnog postupka, oni nedopušteni temeljem članka 35., stavka 3. (a) Konvencije te ih stoga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

IV. NAVODNA POVREDA ČLANKA 8. KONVENCIJE

60. Podnositelj zahtjeva također je prigovarao da su domaće vlasti, pozivanjem u svojem rješenju od 17. ožujka 2004. godine - o čemu je izvještavano u medijima - na njegovu nepravomoćnu osudu od 18. prosinca 2003. godine kao osnovu za njegovo razrješenje, naštetile njegovom ugledu. Poziva se na članak 8. Konvencije koji glasi kako slijedi:

“1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma i dopisivanja.

2. Javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprječavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih. ”

61. Vlada osporava dopuštenost ovog prigovora s tri osnove. Tvrdi da podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva, da članak 8. nije primjenjiv i da je u svakom slučaju zahtjev očigledno neosnovan.

1. Neiscrpljivanje domaćih pravnih sredstava

62. I Vlada i podnositelj zahtjeva pozivaju se na tvrdnje sažete u stavcima 43.-44. ove presude.

63. Sud upućuje na svoja utvrđenja na temelju članka 6. stavka 2. Konvencije (vidi stavke 45.- 46. ove presude) koja se jednako odnose na prigovor uložen u kontekstu članka 8. Konvencije.

64. Slijedi da prigovor Vlade o neiscrpljivanju domaćih pravnih sredstava treba odbiti.

2. Primjenjivost

(a) Tvrdnje stranaka

65. Vlada tvrdi da pravo na rad i na zaposlenje, a pogotovo pravo na obnašanje određene dužnosti, nisu prava obuhvaćena člankom 8. Konvencije. Konvencija ne osigurava niti pravo na zapošljavanje u državnoj službi.

66. Podnositelj zahtjeva nije se očitovao o tom pitanju.

(b) Ocjena Suda

67. Sud ponavlja da je "privatni život" širok izraz koji se ne može definirati jednom sveobuhvatnom definicijom (vidi predmet *Niemietz protiv Njemačke*, 16. prosinca 1992., stavak 29., Serija A br. 251-B) i da je pravo pojedinaca na ugled element njihovog "privatnog života" zaštićenog temeljem članka 8. Konvencije (vidi, na primjer, predmete *Chauvy i drugi protiv Francuske*, br. 64915/01, stavak 70., ECHR 2004-VI; *Pfeifer protiv Austrije*, br. 12556/03, stavak 38., ECHR 2007-XII i *Petrina protiv Rumunjske*, br. 78060/01, stavak 28., 14. listopada 2008.).

68. Za sud nema dvojbe da čak i ako je okrivljena osoba oslobođena optužbe, sama činjenica da joj je bilo suđeno ima ozbiljne implikacije za okrivljenika i može naštetiti njegovom ili njezinom ugledu.

69. Nadalje, Sud je već presudio da otkaz u upravnom postupku može, u određenim okolnostima (na primjer, u situacijama kad podnositelj zahtjeva nije nikada bio osuđen za počinjenje djela u odnosu na koja je dobio otkaz), predstavljati miješanje u prava zajamčena člankom 8. Konvencije kada utječe na ostvarivanje prava pojedinca na "privatni život" tako što stvarno dovodi u pitanje njegov ili njezin moralni i psihološki integritet i ugled (vidi predmete *Kyriakides protiv Cipra*, br. 39058/05, stavak 52., 16. listopada 2008. i *Taliadorou i Stylianou*, naprijed citirano, stavak 56.).

70. Međutim, Sud također ponavlja da, kako da bi došlo do primjene članka 8., napad na osobnu čast i ugled mora doseći određenu razinu težine, na način koji onemogućava osobno ostvarivanje prava na poštivanje privatnog života (vidi predmet *A. protiv Norveške*, br. 28070/06, stavak 64., 9. travnja 2009.).

71. Ipak, Sud smatra da u ovome predmetu može ostaviti otvoreno pitanje je li šteta nanesena ugledu podnositelja zahtjeva, uslijed činjenice da se odluka o njegovom razrješenju pozivala na njegovu prethodnu nepravomoćnu osudu, bila takve težine da dovodi do primjene članka 8. Ovo stoga što je taj prigovor u svakom slučaju nedopušten iz razloga navedenih u daljnjem tekstu.

3. Je li prigovor očigledno neosnovan**(a) Tvrdnje stranaka***(i) Vlada*

72. Vlada tvrdi da nije došlo do miješanja u pravo podnositelja zahtjeva na poštivanje njegovog privatnog života. Iako je bio razriješen položaja, podnositelj zahtjeva nije izgubio svoj posao u državnoj službi, ali je bio premješten na drugo radno mjesto. Po njenom mišljenju, odluka o razrješenju, ili naknadne presude Upravnog suda ili Ustavnog suda nisu mogle naštetiti njegovom ugledu. Uistinu, nema ničega što bi ukazalo da je

razrješenje podnositelja zahtjeva imalo bilo kakav učinak na njegov privatni život. Naposljetku, Vlada naglašava da je podnositelj zahtjeva obnašao dužnost predstojnika Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji tek nešto više od dva mjeseca, što je bilo relativno kratko vrijeme da bi stvorio profesionalni ugled u toj vrsti službe.

73. Ako Sud nađe da je došlo do miješanja u pravo podnositelja zahtjeva na poštivanje njegovog privatnog života, Vlada tvrdi da je to miješanje bilo zakonito, da je težilo ostvariti zakoniti cilj i da je bilo nužno u demokratskom društvu.

74. Miješanje je bilo zakonito jer se osnivalo na Zakonu o sustavu državne uprave i na Zakonu o Vladi. Težilo je ostvariti legitiman cilj zaštite ugleda državne službe i održanja povjerenja javnosti u rad institucija. Miješanje o kojemu je riječ bilo je potrebno u demokratskom društvu jer nije postojao nikakav drugi način za postizanje tih legitimnih ciljeva.

(ii) Podnositelj zahtjeva

75. Podnositelj zahtjeva je ponovio da mu je narušen ugled jer je tekst rješenja o njegovom razrješenju s dužnosti od 17. ožujka 2004. godine, u čijem je obrazloženju bila citirana izreka kaznenog naloga protiv njega od 18. prosinca 2003. godine, bio objavljen u medijima.

(b) Ocjena Suda

76. Čak i ako pretpostavimo da je u ovome predmetu razrješenje podnositelja zahtjeva zbog nepravomoćne osuđujuće odluke protiv njega naštetilo njegovom ugledu u mjeri da je predstavljalo miješanje u njegovo pravo na poštivanje njegovog privatnog života, Sud smatra da je to miješanje bilo propisano zakonom, jer se osnivalo na članku 52., stavku 3. Zakona o sustavu državne uprave (vidi stavak 22. ove presude).

77. Sud nadalje prihvaća da se miješanjem u ovome predmetu težilo ostvariti legitiman cilj jer mu je svrha bila zaštititi ugled ili prava drugih, i to ugled državne službe (vidi predmet *Pay protiv Ujedinjene Kraljevine* (dec.), br. 32792/05, 16. rujna 2008.).

78. Glede razmjernosti miješanja, Sud se slaže da osobe imenovane na javnu dužnost moraju uživati povjerenje javnosti, te da to povjerenje može narušiti sama sumnja da je osoba o kojoj je riječ počinila kazneno djelo. Sud nadalje bilježi da je prema hrvatskom pravu Vlada Republike Hrvatske ovlaštena imenovati i razriješiti predstojnike područnih ureda državne uprave prema svom nahođenju. Stoga, i s obzirom na činjenicu da u ovome predmetu podnositelj zahtjeva nije dobio otkaz iz državne službe, nego je bio premješten na drugo radno mjesto unutar državne službe, Sud smatra da njegovo razrješenje s mjesta predstojnika Ureda državne uprave u Dubrovačko-neretvanskoj županiji, zbog njegove nepravomoćne osude od 18. prosinca 2003. godine, nije bilo nerazmjerno s legitimnim ciljem koji se nastojao ostvariti tim miješanjem.

79. Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35., stavka 3. (a) Konvencije kao očigledno neosnovan, te da ga stoga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

V. NAVODNA POVREDA ČLANKA 1., PROTOKOLA BR. 12 UZ KONVENCIJU

80. Na kraju, podnositelj zahtjeva prigovara da je protiv njega izvršena diskriminacija na osnovi njegove političke pripadnosti. Objasnio je da je bio član Socijaldemokratske partije i da je njegovo razrješenje bilo orkestrirano od strane Hrvatske demokratske zajednice nakon što je ta stranka pobijedila na parlamentarnim izborima u studenom 2003. godine. Pozvao se na članak 1. Protokola br. 12. uz Konvenciju koji glasi kako slijedi:

“1. "Uživanje svih prava određenih zakonom osigurat će se bez diskriminacije na bilo kojoj osnovi kao što je spol, rasa, boja kože, jezik, vjera, političko ili drugo mišljenje, nacionalno ili socijalno podrijetlo, pripadnost nacionalnoj manjini, imovina, rođenje ili drugi status."

2. Nitko ne smije biti diskriminiran od strane javnih tijela na bilo kojoj osnovi kako je navedeno u stavku 1."

81. Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva tvrdio da je njegovo razrješenje bilo motivirano njegovom političkom pripadnošću Socijaldemokratskoj partiji. Sukladno tome, miješanje koje je po mišljenju podnositelja zahtjeva dovelo do diskriminirajućeg postupanja prema njemu, dogodilo se u trenutku kad je bio razriješen položaja. To se dogodilo dana 17. ožujka 2004. godine, kad je Vlada Republike Hrvatske donijela rješenje o njegovom razrješenju (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Jovanović protiv Hrvatske* (dec.), br. 59109/00, ECHR 2002-III). Međutim, to je bilo prije 1. travnja 2005. godine, datuma stupanja na snagu Protokola br. 12. Naknadni postupak pred Upravnim sudom i Ustavnim sudom treba gledati kao korištenje dostupnih domaćih pravnih sredstva s ciljem dobivanja zadovoljštine za to miješanje, te to miješanje ne može dovesti u okvir vremensku nadležnosti Suda (vidi predmet *Blečić v. Croatia* [GC], br. 59532/00, stavak 77., ECHR 2006-III).

82. Slijedi da je ovaj prigovor nespojiv s odredbama Konvencije *ratione temporis* u smislu članka 35., stavka 3.(a) Konvencije i da ga stoga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4.

VI. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

83. Članak 41. Konvencije propisuje kako slijedi:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

84. Podnositelj zahtjeva potražuje 2.320.610,60 hrvatskih kuna (HRK) na ime materijalne štete nastale zbog izgubljene zarade. Izričito je izjavio da ne potražuje nikakvu nematerijalnu štetu.

85. Vlada osporava taj zahtjev.

86. Sud ne nalazi nikakvu uzročnu vezu između utvrđene povrede i navodne materijalne štete te stoga odbija taj zahtjev.

87. Nadalje, budući da podnositelj zahtjeva nije dostavio nikakav zahtjev u odnosu na nematerijalnu štetu, Sud smatra da nije pozvan dosuditi mu bilo koji iznos po toj osnovi.

B. Troškovi i izdaci

88. Podnositelj zahtjeva nije postavio nikakav zahtjev za naknadu troškova i izdataka nastalih u postupku pred domaćim sudovima ili pred ovim Sudom. Stoga sud smatra da nije pozvan dosuditi mu bilo koji iznos po toj osnovi.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je prigovor koji se odnosi na povredu načela jednakosti oružja dopušten, a ostatak zahtjeva nedopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *Odbija* zahtjev podnositelja zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 27. rujna 2011. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren Nielsen
Tajnik

Anatoly Kovler
Predsjednik